

TORTUR - MORD

I midten av februar blev to nordmenn pint ihjel på Møllergaten 19 i Oslo. Det var Thor Salvesen fra Kragerø, 29 år gammel og Kristian Aubert fra Ullern, 33 år gammel. Etter at de hadde sittet arrestert en kortere tid fikk familien meddelelse om at de var avgått ved døden, Salvesen av blodpropp og Aubert av indre lesjoner. Salvesen var en av Sørlandets beste skiløpere og Aubert en av Akers beste, begge premierte i Holmenkollrenn. Kraftige unge menn dør ikke av blodpropp og indre lesjoner uten å være tilføjet ytre lesjoner. Begge blev pint for å røbe navnene på sine kamerater, da tyskerne mistenkte dem for å være medlemmer av hemmelige organisasjoner. Bødlene fikk ikke et ord ut av de to nordmenn. Likene blev nektet utlevert, med den begrunnelse at tyskerne ikke ønsket noen heltebegravelse, hvilket kan betraktes som en halvveis tilståelse av udåden.

De to helter vil få sine minnesmerker når tiden kommer og de vil for alle tider tjene som eksempel for Norges ungdom.

AMNESTI

Quisling har lagt sig vår artikkel i forrige nummer om amnesti for politiske fanger på hjertet og funnet at hans halshuggede hode på et frimerke var en litt for liten gave til det norske folk i anledning sin "maktovertagelse". Han og Terboven offentliggjorde at det vilde bli løslatt endel fanger. Avisene fikk tilsendt begeistrede lederartikler om dette høisinn.

Det er ennå ikke offentliggjort nogen liste over frigitte domfelte. Det eneste man har kunnet bringe på det rene er at endel gissler, bl.a. noen av de stakkars fiskere fra Svolve, samt endel av de mange arresterte som det ikke finnes anklagepunkter imot, er frigitt. Ennå har ingen domfelte nydt godt av amnestiet, derimot blev 5 unge gutter dømt til døden av tysk krigsrett samme dag som meddelelsen om amnestiet blev slått stort opp i våre aviser. De hadde for næsten et år siden forsøkt å seile over til de norske tropper i England for å melde sig til tjeneste. Quisling og Terboven marsjerer videre i norsk blod.

QUISLING KAN PÅ SAGT DET

Et brev av 26. februar 1942 til alle prester i den norske statskirke fra ministerpresident Vidkun Abraham Quisling, begynner slik:

"Det er folkenes forbannelse at små menn i store stillinger med manglende oversikt og uten historisk vidsyn for innbilte vinningers skyld ødelegger det som er skapt av kloke og fedrelandssinnede menn i generasjoners arbeide og ikke kan se den varige og store skade som de således anretter."

Man skulde tro at Quisling her tenkte å gi en skildring av sig selv, da karakteristikken passer godt på ham, bortsett fra at han ikke er en liten mann i en stor stilling, bare en liten mann i den minste viserguttstilling i det store ariske bergningsfirma for europeisk "kultur". I resten av brevet, som er en merkelig blanding av ren løgn og sinnsforvirret mangel på logikk, fremgår det at det er rikets biskopper han sikter til.

Biskop Berggrav var innkalt i ministerråd på Kongens slott, efter at landets biskopper hadde innlevert sin avskjedsansøking. Quisling var helt rasende og kalte ham for "baglerbispen". Han skjeløte og smeldte helt vanvittig og endte med å rope, så ministrene hoppet på stolene,

at "Berggrav burde halshugges, - han burde halshugges mange ganger." Berggrav trakk sig tilbake i god orden fra denne verdige statsrådsforsamling, da en diskusjon med herrer i en sådan sinnstilstand neppe kunde bli særlig fruktbringende. Det finner vi fornuftig av biskoppen, da det åiensynlig må ha vært like før Quisling skulde begynne å bite i gulvteppet, i likhet med sitt store forbillede.

Forøvrig kan vi være enig med Quisling i at det ikke vilde hjelpe å halshugge Berggrav en gang, da hans innflytelse sikkert ikke vilde bli mindre hos det norske folk for det. Men vi må skuffe ministerpresidenten med at vi heller ikke tror at flere gangers halshugging vil kunne svekke den norske åndsfront.

I sitt møte med pressen, da Quisling skulde fortelle hvilke store ting han hadde oppnådd ved sitt besøk hos Hitler, viste det sig at han intet hadde å fortælle. Istedet holdt han en av sine vanlige taler, og skrøt av hvor sterk stemningen var her i landet for quislinger og tyskere. Motstanderne utgjorde kun en mikroskopisk liten klikk. Jo, Quisling kan få sagt det.

TYSK LOGIKK

Det er litt vanskelig for et almindelig menneske som ikke har en germansk konstruert hjerne fra 6 års-alderen, å forstå den tyske propaganda. De kjemper for den germanske rases verdensherredømme, sammen med japanerne og mot de fleste germanske folk. De overfalt Russland for å redde oss fra bolsjevismens redsler, men da de i 1940 overfalt oss, var de bolsjevikerens beste venner og forbundsfeller. Var det kanskje for å redde bolsjevikerne fra nordmennenes barbari at de overfalt oss? De kjemper Europas kamp for å redde verdensdelen fra asiaternes erobryningslyster, i forbund med japanerne, som er Asiens eneste erobryningsnasjon. De kjemper for et av sine hovedkrigsmål, som er å få de tyske kolonier tilbake, sammen med japanerne, under feltropet: "Asia for asiaterne - ut med den hvite mann."

RIKSPYROMANEN PÅ SKIFERIE

Reichskommissar Terboven har opholdt seg på Gausdal Høifjellshotell for å gå på ski. Heldigvis for de norske gjester holdt han sig for det meste på sine egne værelser, men en dag kom han inn i dansesalen. De dansende forsvant litt etter litt fra dansegulvet og publikum trakk sig forsiktig tilbake til de øvrige værelser, hvilket jo ikke var urimelig, ved synet av nordbrenneren fra Svolvær.

Denne helt korrekte opptreden av nordmennene, resulterte i at 6 herrer blev arrestert. De måtte stå med opstrakte hender mot veggen i 2½ time. Flere av dem blev slått i ansiktet så de var gule og blå, hvorefter de blev ført til Grini.

17. FEBRUAR

Minnedagen for våre myrdede landsmenn blev en 100 % norsk demonstrasjon mot voldsmennene. Gatene, teatrene og restaurantene var mennesketomme etter kl. 6.

NATIONALTHEATRET	1281 plasser	6 bill. solgt (omtrent som vanlig)
CARL JOHAN TEATRET	ca. 400 "	12 " "
DET NYE TEATER	820 "	18 " "
DET NORSKE TEATER	500 "	20 " "
CENTRALTEATRET	700 "	51 " "
(En liten NS menighet hadde kongentret sig her)		
Tilsammen	3701	107

Altså har NS tross energisk propoganda for at man skulde gå mest mulig ut den dag, ikke klart å opta mer enn henimot 3 % av plassen.

På Teaterkaffeen var det 6 gjester og på Regnbuen 17 i etablissementets samtlige lokaler.

Stedet hvor det kunde være morro å være tilstede, var imidlertid Speilsalen. Her var det også meget få gjester, men en del av de høiere N.S. ledere, som har tilbragt en stor del av sin tid på Speilen de siste to år var tilstede ekstra pyntet i anledning 17. februar, som for dem var en festdag. Stemningen var som vanlig i disse kretser sterkt opfrisket. Den dalte plutselig kl. $\frac{1}{2}$ 1, da kom det nemlig inn en hirdmann i full uniform og holdt en tordentale til forsamlingen. "Sitter dere her i luksus og overflod og rangler bort det norske folks penger. Tror dere at det er derfor vi er gått inn for en nyordning. Dere er jo verre enn de verste jødeplutokrater." Han stoppet foran Orvar Sæthers bord, mens flere av de øvrige nærmet sig, for å berølige ham og bringe ham til taushet. Han lot sig imidlertid ikke stoppe, men slo i bordet så glassene hoppet foran Orvar Sæther som kröp sammen på sin stol og ropte: "Sitter du der, ditt feite forfylte svin."

Efter således å ha lettet sitt hjerte, gikk hirdmannen sin vei, uten at noen rørte ham. - Det finnes altså quislinger som har opdaget svindelen og begynner å tenke.

UTPLYNDRINGEN FORTSETTER.

Forleden gikk det endel plomberte godsvogner fra Oslo Ø til Tyskland. Da toget kom til Trälleborg, opdaget tyskerne at det hadde vært innbrudd i en av vognene. De skrev da et brev til Norges Statshaver og forlangte erstatning for følgende varer som var stjålet: 400 brød, 90 kg. fleisk, 90 kg. hermetiske pølser, 55 kg. tørrmelk, 50 kg. ost, 75 kg. smør, 3870 pakker cigaretter, 270 kasser ciagrer, 3750 kg. tobakk. Dette var altså en del av den ene vogns innhold.

I den siste del av 1941 blev det sendt 180 000 par sko og støvler til Tyskland, hvoriblandt en mengde barneskotøi. Allerede i januar rekvirertes 70 000 nye par. Det er lett å forstå hvorfor vi får avslag på ansøknin- gene om nytt skotøi og nesten ikke får anledning til å kjøpe fottøi med tresåler engang.

NAZISTENE BESKYTTER OSS MOT JÖDEPLUTOKRATENE

Ifjor lykkedes det norske forretningsmenn å få kjøpt et parti sukker i Danmark på ca. 5000 tonn. Underhandlingene var avsluttet og prisen, kr. 0,57 var det blitt opnådd enighet om med danskene. Kontrakten måtte forelegges de tyske myndigheter til approbasjon. En stund efter fikk nordmennene meddelelse om at handlen var godkjent av tyskerne. Opgjør skulde finne sted over clearingen i Berlin og prisen var kr. 1,27 pr.kg.

De stakkars nazister skal jo også leve og må ha en beskjeden for- tjeneste.

Til orientering kan opplyses at de griske utsugere, de jødiske plutokrater i London, før krigen solgte oss sukker for kr. 0,09 pr.kg.

SPREDTE OPLYSNINGER

MORDTRUSSEL I STAVANGER. En av de høiere skoler fikk forleden ordre om at lokalene skulde rømmes neste dag for tysk innkvartering. For å klare å overholde den korte frist, blev elevene satt i gang med å fjerne skolens materiell. Guttene vilde gjerne at tyskerne skulde få lokale i samme tilstand som de hadde vært efter tyskernes forrige inn- losjering. De ødela endel kontakter og lot være passende med søle og gammelt papir på gulvene, for at tyskerne med en gang skulde føle sig hjemme når de kom.

Resultatet var at rektor fikk et brev, med trussel om at han selv skulde bli skutt og Stavanger by skulde ilegges kr. 5.000.000. i mulkt hvis ikke de skyldige meldte sig. Fem unge gutter meldte sig og blev arrestert.

TYSK SOSIAL FORSORG. Tyskerne har rekvirert en rekke nye skoler i Oslo og Aker for sine tropper, bl.a. den nye blindeskole ved Røa, som nettopp var tatt i bruk. De blinde barn blev kastet ut igjen for at tyske soldater skulde rykke inn, samtidig som soldaterbarakker står halvtomme - et oprørende overgrep mot samfunnets ulykkelige.

GAMMELDAGS HILSEN. Forleden dag reiste Knut Hamsun til Oslo en tur sammen med sin sønn dikteren, som merkelig nok ikke er blitt kommissarisk leder av Gyldendals forlag. Det er hans sønn maleren blitt, ifølge nyordningens krav om fagfolk i alle stillinger. Et par lokale quisling-størrelser var fremmøt på stasjonen og hilste med heil og søl på strak arm da toget satte sig i bevegelse. Hamsun løftet ærbødig på hatten og sa opgitt, idet han satte sig: "Jeg kan ikke klare denne nymotens hilsingen; jeg tar av mig hatten, jeg." Stor jubel i den åpne turistvogn.

PUBLIKUMSREKORD. Quisling-pressen slår stadig fast at publikum strømmer til partiets sparsomme idrettsarrangements i stigende mengde. Således blev det skrevet at det var ca. 3.000. tilskuere tilstede på siste skøiteløp på Bislet. De solgte billetter innskrenket sig imidlertid til ca. 100.

Ved Norgesmesterskapet på ski i Solbergbakken, skrev Aftenposten at det hadde vært 1500 tilskuere, Dagbladet 2500, mens Telegrammbureauet meddelte at "de mange tusen tilskuere" hadde en vellykket dag og pølsekonene hadde stor omsetning. En tilfeldig forbipasserende anslo tilskuerantallet til ca. 400, inklusive et stort antall politi.

SVART HANDEL MED GULE DELTAGERE. Den store svarte-börssak som for tiden er under behandling ved retten, har bragt panikk innen quislingenes overklasse. 85% av de anklagede er nemlig partimedlemmer, med en tidligere svindler og nuværende fremstående NS medlem, Hansen-Hassing i spissen. Han var steget så høit i gradene at han hadde rovfuglen på jakkeopslaget og bensinbil. Partiet var redd for at det høiere selskapsliv nu må innskrenkes på grunn av varemangel.

PRISKONTROLLÖR. Advokat Helge Schjerve, kjent som gårdsspekulant og ågerkarl, er blitt viceformann i Oslo kontrollnevnd for husleiesaker. Leieboerne går mørke tider i møte.

DAGENS HOVEDBEGIVENHET. Tale-Gulbrands propaganda slo fast at dagens begivenhet i Berlin var Quislings besök; de tyske aviser bragte helsider med artikler og bilder. Vår korrespondent i Berlin sendte oss endel tyske aviser, hvorav vi særlig festet oss ved nazistenes hovedorgan, Völkischer Beobachter for 14. februar. Her var venstre halvpart av første side optatt av General Antonescus besök hos Føreren, annen halvpart av sjöslaget i Kanalaen, begge dele med svære overskrifter. Nederst til høire sto det otte små linjer med liten overskrift om at ministerpresident Quisling hadde vært motatt hos Føreren.

ÖREBRO-TIDNINGEN SKRIVER 17. FEB. 1942 FÖLGENDE:

JUDAS ISKARIOT 1942.

QUISLING

Lannen vars navn blivit en benämning.
Ville bilda "röda gardar" åt de norska arbetarna.
Arrangerade "pepperattentat" mot sig själv.
"Den största norrmannen sedan Harald Hårfager."

Norges nye ministerpresident Vidkun Quisling har nått ett världsrykte som ingen annan nulevende norrman. Hans namn är inte längre bara ett namn, det har blivit en benämning. Tala om en "quisling" och hela världen vet vad slags figur som åsyftas.

Det vore synd att påstå, att det quislingska världsryktet är särskilt smickrande. Judas Iskariot har under ettusenårhundra år stått som symbolen för föredaren. Han har nu tjent ut, han kan få lugn i sin grav. Historien har äntligen givit honom avlösning. Tidsänligt nog har juden efterträtts av en arier.

Den nu 55-årige Vidkun Abraham Lauritz Quisling har en stormig og åtskilligt vinglande bana bakom sej. Bolsjeviksypatisör, N.F.-tjänsteman och naziführer - sann erligen har han inte dragit sig för att nosa i de mest skilda fallor. Vem som var hans dagars upphov, må lämnas åt glömskan, ty "den som har förrätt sitt land han har ej ätt, ej stam, ej mor, ej far". Det må räcka med att notera att han såg dagens ljus i ett prästhem någonstans i Telemarken. I skolan var han ett ljus, och i den militära högskolan visade han sej vara en utomordentligt läraktig adept. Han startade bra i tilvaron och drog tidigt blickorna til sej. Efter ett gästspel som officer i generalstaben etablerade han sej 1918 som militärattaché i Petrograd och då de utländska beskickningarna i slutet av året packade in sina pinaler och lämnade "revolutinens vagga", flyttade han över sin verksamhet til Helsingfors, där han kvarstannade ett par år för att sedan åter inträde i generalstaben. I Finland hade han tidigare även fått fungera som legationssekretärare och chargé d'affaires hadde han lagt i dagen en höggradig aktivitet, som än mera riktat uppmärksamheten på honom, och då den stora europeen och norrmanen Frithjof Nansen 1922 startade sin stora expedition till de hungrande i Ryssland utsåg han Quisling till en av sina närmaste medhjälpare. Kort efter sändes han på uppdrag av Folkförbundet till Indre Asien, Balkan och Donaustaterna.

Det förtröande som visats honom måste emellertid hastigt honom åt huvudet. Efter åtkomsten till Norge började han nämligen bete sig skäligen unnerligt. I Ryssland hade han så smått börjat vänslats med bolsjevismen och trodde uppenbarligen att läget i Norge var sådant, att han skulle kunne gjöra bolsjevikkarriär. En dag 1925 stod han uppe hos Martin Tranmæl på Arbeiderbladet och erbjöd sig att bilda "Röda gardet" efter mönster från Ryssland. Tranmæl tackade nej så bestemt och klart att det inte gjerna kunde missförstås. Quisling lät då sitt anbud gå till Jakob Fries, som sedermera blev ledamot av Kominterns exekutivkomite. Samma besked. Vid ett sista försök hos redaktören för Norges Kommunistblad, Olav Scheffle, erbjöd han sig att tjänstgjöra som spion i generalstaben och skaffa kommunisterna militära upplysningar. Även her blev svaret nej. Hans försök att nästla sig inn bland arbetarna hade skändligen misslyckats.

Nå, om inte arbetarna vilde ta emot hans uppslag, lyssna till hans veloljade giljotinfraiser och tillvarata hans kapacitet, så var Quisling inte sämre karl än att han kunne erbjuda andra sina tjänster. Efter en kort visit i Moskva, där han bl.a. haft att tillvarata Englands diplomatiska interessen men fått silkesnöret sedan det blivit uppenbart att han sökt tillskansa sej otillbörliga ekonomiska fördelar, återvände han som övertygad antibolsjevik och producerade fräsrika antikommunistiska artiklar i norsk press. Nu gjorde han också bönderna sin kur. Her hade han bättre tur enn hos arbetarna och kunde 1931 sätta titeln försvarsminister på sitt visitkort.

Hans statsrådsbana i bonderegeringen var kort men åtskilligt sorglustig. I Skien-Porsgrunn distriktet förde arbetarna en energisk kamp för förbättrade lönsförhållanden. Quisling som uppenbarligen ansåg att en ådaltragedi skulle krydda anrättningen, sände soldater och flottstridskrafter mot strejkande arbetarna. Hämd för att man

inte ville kännas vid honom och hans "röde gardar". Och en grunmurad och evig fiendskap från arbetarhäll. Kort efteråt beskulle han i Stortinget arbetarpartiet för landsföredisk värksamhet - lägg merke till detta; Quisling beskulle de norska arbetarna för landsföredisk värksamhet. En komitte tillsattes för att utreda om beskyllningarna voro riktiga. De visade sej givetvis klart oriktiga. Nesan för Quisling blev inte mindre därför att det avslöjades att han hämtat sina uppgifter från rent kriminella element.

Hans position var då så ömtålelig att hann fann sig i behov av en martyrgloria. En morgon meddelade han Oslopressen att han på sitt ämbetsrum utsatts för ett attentat. Skumma individer hade trängt sig in, kastat vitpepper i ögonen på honom och försökt bemäktiga sej hemliga papper. Polisen stittade litet närmare på pepperrättentatet men lyckades inte upptäcka ett enda spår av några gärningsmän.

Hela Norge skrattade åt försvarsministeren som arrangerade attentatet mot sej själv. Kort efteråt fekk han emellertid lämna taburetten. Innan dess hade han emellertid hunnit framlägga den minsta föravarsbudgeten i Norges historia, vilket kan vara skäl att erinra sej, när herr "ministerpresidenten" nu anklager regeringen Nygaardsvold för militära försummelser.

Quisling lämnade alltså ministären Hundseid, gjorde några "avslöjanden" och bildade en ny politisk organisation. Söderom Östersjön marscherade de bruna kolonnerna upp och Quisling vätte på fingret och fann tiden inne att begåva Norge med en fascistisk regim. Hans Nasjonal Samling lyckades emellertid aldrig att bli skuggan av en aning av en nasjonell samling. Han fick aldrig inn en enda kandidat i stortinget och det fanns val då han endast samlade några pro mille av den samlade väljerstocken. Han innsåg slutligen att han inte kunne ernå ett maktövertagande utan utländsk hjälp. Den norska londonregeringen uppger sej ha i sin ägo dokument, som skulle bevisa att Quisling redan 1938 foreslog tyskarna att under det kommande stormaktskriget ockupera Norge. Hur dermed kan förhålla sej får väl framtiden utvisa. Så mycket är emellertid bekant att Quisling dagarna för den 9. april avlade ett viktigt besök i Berlin och så mycket känner man också till, att hans anhängare redan den 8. april delade ut flygblad på gatorna i Oslo, i vilka utlovades at Nasjonal Samling skulle bilda en "stark nationell regering". Och sen behöver man inte vara någon Sherlock Holmes för att dra de riktiga slutsatserna.

Sådan ser han alltså ut den man som de frammande i landet haft den goda smaken hålla under armarna och göra till - som det kontinentalt klingande termin lyder - "ministerpresident". I en bok om Quisling har propagandaminister Lunde betecknat honom som "den största norrmannen sedan Harald Hårfager". För tusen år sedan lyckades Harald Hårfager samla Norge till ett rike. Quisling har, Enligt Lunde, samlat norrmannen till ett folk. Det är otvivelaktigt riktigt. Quisling har lyckats sammansvetsa norska folket -

bara inte f ö r sig, utan m o t sig. För den nordiska samhörighetskänslans stärkande har han också betytt åtskilligt genom sina hätska angrepp bl.a. mot vårt land. Norden har därför inte haft ogagn bara av det tjugonde århundradets Judas Iskariot.

LEVE ET FRITT NORGE

KOPIER

SEND VIDERE